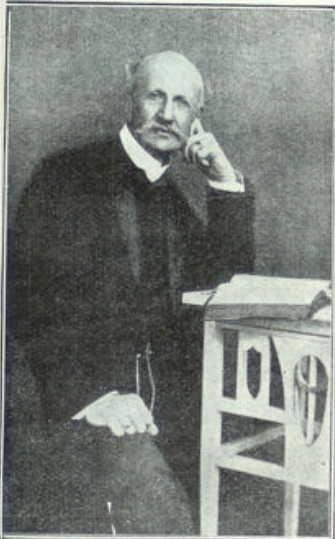

EEN RUSSISCHE KRUISRIDDER

I

HET IS EENIGE JAREN GELEDEN.

Puffend en snuivend liep het lokaaltreintje van Lausanne het station van Montreux binnen. Een prachtige Septemberavond was het, en een naglans van „gouden wolkgordijnen” schemerde nog over het Lac Léman.

Toen zag ik hem voor het eerst. Een slanke gestalte, een fijn besneden gelaat met zeer innemenden glimlach, een deftige oude heer van boven de tachtig, zoo als hij daar stond bij aankomst van den trein. We reisden met een dame, die graaf Korff al jaren kende, en met zijn vrouw haalde hij haar af. Onze reisgenoot stelde ons voor, en ik voelde het alseen hooge eer, hem te ontmoeten: graaf Modeste Korff, eens hofmaarschalk aan het hof van den Czaar van Rusland, nu een

balling, zonder vaderland, zonder inkomen, levende in den vreemde, omdat hij trouw was gebleven aan zijn Heiland. Reeds veel had ik van hem gehoord, en me zeer verheugd op deze ontmoeting. De graaf met zijn gemalin en hun doofstomme dochter woonden heel bescheiden in 't zelfde pension, waar wij zouden logeeren. — Na zijn verbanning uit Rusland had hij reeds vele jaren rondgezworven. Als een trouw getuige van zijn Meester sprak hij op conferenties in verschillende landen. Eerst nog een welgesteld man, verloor hij, door de revolutie in Rusland, al zijn geld. Zijn villa moest verkocht, de juweelen der gravin werden te gelde gemaakt, en toen kwam het zwaarste. De graaf, die zoovelen had welgedaan, moest gaan leven van wat, op bedekte wijze, kinderen Gods, die hem kenden, hem gaven. Maar toen het zoo donker werd, gaf God hem ook een groote vreugde. Vele uitgewekene Russen hadden zich na de omwenteling in Lausanne gevestigd, en graaf Korff mocht hen bezoeken. Der wanhoop nabij, liepen sommigen rond met een revolver of met vergif, om een eind te maken aan hun ellendig bestaan. Hij bracht hun de boodschap van Gods ontfermende liefde, en omdat hij een der hunnen was, ook een zwerver, even arm, en toch gelukkig, rijk in zijn Heiland, sloeg zijn boodschap in, en vele moede harten openden zich voor 't Evangelie. Men bracht hem 't vergif, nu niet meer nodig, omdat een betere hoop intrek nam in 't hart. „Zie,” zei de graaf, als hij hierover sprak, met een glans in zijn oog, „ik mocht nooit meer terugkeeren in mijn land, maar nu zond God in Zijn goedheid er van mijn volk tot mij.”

Hoe verlangden we, om wat meer te hooren uit het leven van dezen merkwaardigen man! Ons verzoek vond een vriendelijk onthaal, en op een warmen Septembermiddag ging de graaf ons vertellen. Uur na uur verliep, en we voelden niet, hoe zwoel het werd

in de kleine kamer. We zagen alleen het vriendelijke, oude gelaat, en hoorden de rustige stem, die sprak van een ver verleden. Bij het luisteren ontving ik een zegen. Misschien wordt deze verder gedragen, als ik graaf Korff nu zelf laat spreken.

„Mijn vader, zei de graaf, was een hoog staatsambtenaar onder twee Russische keizers, en beiden, Nikolaas I (1825—'55) en Alexander II (1855—'81) gaven hem hun vertrouwen, en hadden hem lief. Nog maar vijf jaar was ik oud, toen mijn vader mij aan den keizer voorstelde; ik was bang in dien schitterenden hofkring, maar vriendelijk nam de Czaar mij op den arm, en bracht mij bij zijn gemalin. Toen kwam de wensch in mij op, mijn machtigen vorst eens te mogen dienen. Deze begeerte is in vervulling gegaan, want reeds met acht jaar mocht ik de pageuniform dragen. Toen ik achttien jaar was, werd ik tot kamerheer benoemd, en van ceremoniemeester werd ik hofmaarschalk.

„Toch vond ik geen geluk in de eer en den rijkdom der wereld. Ik vreesde voor God, maar had geen vrede. Mijn moeder was een vrome vrouw, maar had alleen het schemerlicht van de Grieksch-orthodoxe kerk. Van mijn geboorte af, omringde ze mij met haar gebeden, en het is zeker wel daaraan te danken, dat ik, te midden der verzoeken, wenschte streng zedelijk te leven, en gaarne trouw de kerk bezocht. Ook bad ik veel, maar ik kende Hem niet, Die voor mij stierf. Geen priester zeide mij, dat ik een zondaar was, en gered moest worden. Wat de kerk voorschreef, kwam ik na, en zoo dacht ik, dat alles met God in orde was.

„Jaar op jaar verliep in het schitterende hofleven. Mijn vader was me een verheven voorbeeld van trouwe plichtsbetrachting en nauwgezet werken, en ik wilde hem navolgen. Daar stierf opeens de kroonprins, en zijn jonge broeder, de latere Alexander III, trad in zijn plaats. De keizer vereerde mijn vader met de opdracht, den toekomstigen troonopvolger voor te bereiden voor zijn taak. Zoo mocht ik met mijn vader wonen in het paleis te Zarskoje Sselo, waar de keizerlijke familie zich had teruggetrokken. Iederen dag kwam een adjudant in naam van den Czaar ons vragen, den avond door te brengen in den hoogen familiekring. Veel onderscheiding genoot ik zoo, maar later was de smaad, dien ik om Christus' wil mocht dragen, mij grooter eer.” —

Zuster E. K.

VROUWENBELANGEN

ANVAARDEN EN BERUSTEN.

In een boek, dat ik pas las, werd heel fijn de onderscheiding gemaakt tusschen aanvaarden en berusten.

Aanvaarden — dit is het passieve. Het eindelijk-stilworden, omdat het niet anders kan. Omdat er nu eenmaal niets aan te veranderen is.

Het berusten — daarin schuilt het actieve. Het met eigen wil aannemen van den last, omdat men voelt, dat het om eigen bestwil gaat. Dat er, zooals die schrijfster het uitdrukt, voor iedere ziel maar één weg is, om tot vollen vrede te komen. De ongebaande weg.

En naast die twee: de aanvaarding en de hoogere berusting, zag de auteur nog een derde: het verbijten van het leed, omdat er immers geen uitweg was. De houding der nuchtere naturen, die kunnen zeggen: Er is geen andere weg, dus we moeten hier doorheen.

Toch geloof ik, dat er nog een weg is. En dat die

alleen voert tot het volle licht. Ik bedoel: de weg van het geloovig berusten.

Een andere maal schreef ik: Een kind en leed, ze hooren niet bij elkaar.

Nu zeg ik: Het is verwonderlijk en voor anderen vaak beschamend, hoe gemakkelijk soms kinderen het leed stellen in 't licht der eeuwigheid. Niet redeneerend, natuurlijk, maar kinderlijk geloovend.

In het maandblad „Het Kind” werd de kwestie: „Het kind en de dood,” eens van vele kanten bekeken. Er werd veel goeds en veel waars over gezegd. Maar het kleine meisje, dat niet mee wou zingen: „Onder moeders paraplu,” omdat dit niet kon, want: „Mijn moedertje is in den hemel,” was toch eigenlijk veel verder dan al die wijze dames en heeren.

Worden als een kind.

Dat is ook hier de eenige weg.

Een kind, dat verdriet heeft, gaat er mee naar vader of moeder. Tenzij er in dat kind iets gebroken is. Iets van het mooie, natuurlijke vertrouwen in zijn ouders.

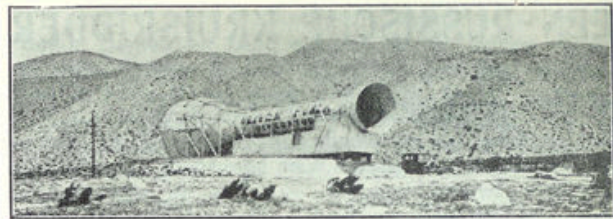
En wat willen wij, wanneer we Christenen mogen zijn, anders doen, dan met ons leed, met onze nooden en zorgen, vluchten tot den Vader?

Dan is het niet meer allereerst een vraag van aanvaarden of berusten, nog minder van verbijten, dan is het alleen maar meer een kwestie van gelooven. En dan volgt al het andere vanzelf. Misschien eerst maar enkel het aanvaarden; dan het stil berusten; daarna het moedig dragen. Omdat we zelf gedragen worden door de hoogste liefde.

„Kind, dat Ik liefheb, leun op Mij, leun sterk.”

Dan kunnen we ook anderen: onze kinderen, misschien onze vrienden, wellicht vreemden, helpen dragen. Omdat wij-zelf geleerd hebben, dat te leunen op God is: Hem onzen Vader noemen.

[J. M. W. - W.

EEN NIEUWE WINDMOTOR

DAT DE WIND EEN GOEDKOOPE KRACHT-bron is, is ons Hollanders niet onbekend. Holland immers is het land van de windmolens... geweest! Misschien zal het eens het land worden van de windmotoren.

Een windmotor is in beginsel niets anders dan een windmolen, die een dynamo drijft en zoo electrischen stroom opwekt. Ongetwijfeld een goedkoope manier om aan electrischen stroom te komen: geen kostbare benzine of steenkool is er voor noodig! Alleen — men kan op den wind niet altijd rekenen; in tijden van windstilte of heel zwakken wind heeft men aan een windmotor niet veel. In dit opzicht verdient stroom-opwekking door middel van een waterval de voorkeur; de meeste watervallen immers stroomen altijd door. In landen, die rijk zijn aan watervallen, wordt die methode dan ook reeds veel, en soms op heel groote schaal, toegepast.

Maar is er dan geen middel om de enorme kracht van den wind eveneens in het groot te exploiteeren?

Een nieuwe Amerikaansche uitvinding geeft op deze vraag een hoopvol antwoord. Ergens in Californië heeft de uitvinder het nieuwe model windmotor opgesteld, dat op de foto is weergegeven. Proeven hebben bewezen, dat deze motor op even goedkoope wijze stroom kan leveren als de waterval-kraftstations het tot dusver doen.

De machine bestaat uit een metalen koker met trechtervormige uiteinden, in 't geheel dertig meter lang en aan het wijdeste einde vijf meter in doorsnede. Deze koker rust op een stalen geraamte en kan draaien om een spil, die zich in 't midden bevindt, waarbij het geraamte over twee cirkelvormige rails glijdt. Zóó kan het toestel steeds met de wijde opening naar den wind worden gekeerd.

De trechtervorm maakt, dat ook een zwakke wind nog met groote kracht door het nauwe gedeelte van den koker blaast. In dit nauwe deel bevinden zich de eigenlijke „molenwieken;” een ventilator n.l., die door den wind aan 't draaien wordt gebracht en op zijn beurt den dynamo doet werken. Die dynamo en de verdere machinerieën zijn ondergebracht in de machinekamer onder het nauwe deel van den windkoker.

Het plan bestaat om een aantal van deze windgeneratoren door geheel Californië op te stellen op geschikte plaatsen, b.v. in bergengten, waar het vaak „tocht.” Wanneer men een reeks van deze machines op één electrisch net aansluit, dan is een voortdurende, gelijkmatige stroom te verkrijgen, doordat nooit alle toestellen tegelijk windstilte hebben.

Het toestel, dat hier is afgebeeld, ontwikkelt 150 tot 175 paardekracht. Dit is echter slechts een proef-exemplaar; de eigenlijke machine zal ongeveer viermaal zoo groot worden.

Opent deze uitvinding geen nieuwe vooruitzichten voor ons eigen aan wind zoo rijke landje?

H. G. L.

Over het kerkhof ging ik in wintertijd.

Vol was mijn hart van treurigheid.

„Alles ten doode! Het schoonste moet verderven,
Het liefste moet sterven.”

Vol was mijn harte van treurigheid

Tot schitt'rende klokjes in fleurige blijheid

Lieten hun jubelend troostlied hooren:

„Tot 't Leven herboren.”

⊠

D.

